

Neskončno lepa njega je podoba,
 Živ človek je in ne mrtvo kamenje;
 Obseva bajno rajska ga svetloba
 In „Ave“ pozdravlja že šepetče
 Ter ves prizor nebes obda miloba;
 Pred njim pa, polna nadnaravne sreče,
 Ponižno klanja se devic Kraljica
 In „Dekla sem Gospoda“ tiho reče.)

Razven mnogih drugih slik v samostanu je še omeniti „Zadnja večerja“. Jednako snov obdeluje tudi Leonardo da Vinci v znani sliki v Milanu. A kolik razloček v zvršitvi!

Leonardo je vprizoril trenutek, ko je Jezus s težkim srcem in s pikro otožnostjo dejal: „Nekdo izmed vas me bo izdal.“ Kdo je ta? Vsi so prestrašeni. Nezaupno se spogledujejo. Sem li jaz? Ti? Je li oni? Dramatična je Leonardova slika.

Čisto drugače predočuje brat Ivan isto snov. On je pač učenec ljubezni. Zato je iz zadnje večerje posnel tisti trenutek, v katerem se ljubezen Gospodova kaže naj-sijajnejše: pri obhajanju učencev.

Zadnja večerja.

Slikal Fra Angelico.

Obhajilo je tukaj kaj preprosto! Tudi Marija kleči pred mizo ter čaka sv. obhajila iz rok svojega Sina. Jezus obhaja ravno Janeza, katerega je najbolj ljubil med apostoli, ta slika bodi torej i spomin te njune ljubezni. Judeža je brat Ivan skoraj popolnoma skrnil, samo glava se mu nekoliko vidi, kleči zadaj za onimi tremi učenci na desni strani omizja.

Angelico je bil blag, plemenit človek, vzorno dobronarčen. Vse, kar nas zabolí in v srce rani, naj izgine po njegovem mnenju s prizorišča.

Čudno se komu utegne zdeti, zakaj je tudi Marija pri zadnji večerji in sv. obha-

jilu. To seveda ni zgodovinsko resnično. A Angelico nam ni hotel slikati zgodovinske resnice, ampak je izrazil čustva, katera naj bi nas prevevala pri sv. obhajilu. Naj bi se ob tej sliki dali poučiti oni, ki zahtevajo tudi za slikarstvo samo golo resnico.

Ideja, glavna misel v tej sliki je torej jako lepa, izdelava pa je nekako slabotna. Brez dvoma Fra Angelico sam slike ni dovršil, temveč je podal samo načrt, a dovršili so jo njegovi učenci, ki v slikarstvu še niso bili posebno vajeni in izurjeni.

(Dalje.)